



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců A soudců Martina Kopy a Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Vinařství Zikmund s.r.o.**, IČO: 03610616
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Zikmundem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MZP/2020/560/1939, sp. zn. ZN/MZP/2020/560/399

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o obnovu řízení

2. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 7. 2020, č.j. JMK 98411/2020, sp.zn. S-JMK 67100/202/OŽP/Mar, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín ze dne 27. 3. 2020, č.j. MUHOCJ 18823/2020, sp. zn. MUHO 12576/2019 OŽP, kterým by žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany ZPF a byla mu uložena pokuta 35 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.
3. Žalobce podal žádost o obnovu řízení o odvolání ve věci přestupku, o které bylo rozhodnuto rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 14. 9. 2020, č.j. JMK 128140/2020, sp. zn. S-JMK 127828/2020 OŽP-PI tak, že návrh na obnovu řízení byl podle §100 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnut. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MZP/2020/560/1939, sp. zn. ZN/MZP/2020/560/399, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o nepovolení obnovy.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Obě napadená rozhodnutí považuje žalobce za věcně nesprávná, správní orgány učinily nesprávná skutková zjištění a rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení. Řízení předcházející vydání rozhodnutí byla v rozporu s právními předpisy.
6. V řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín ze dne 27. 3. 2020, č.j. MUHOCJ 18823/2020, sp. zn. MUHO 12576/2019 OŽP, kterým by žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany ZPF, došlo k závažnému procesnímu pochybení, protože o odvolání rozhodovala podjatá oprávněná úřední osoba. Žalobce obdržel dne 14. 5. 2020 vyrozumění o postoupení odvolání odvolacímu orgánu, přičemž v doručovací adrese bylo uvedeno příjmení osoby, které toto odvolání bylo zasláno. Jednalo se o Ing. M. Žalobce tomu nevěnoval pozornost. Po obdržení rozhodnutí o odvolání však zjistil, že o němž rozhodovala tatáž osoba. Z obsahu rozhodnutí o odvolání jednoznačně zjistil, že rozhodovala osoba podjatá, která má vazby na Ing. T., která rozhodovala v první instanci. Je nepřipustné, aby podané odvolání směřovalo k úředníkovi, ke kterým byla věc předtím konzultována. Toto zjistil až po obdržení rozhodnutí o odvolání, jednalo se o zcela nové skutečnosti, které nemohly být uplatněny v řízení před odvolacím orgánem.
7. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal obnovy řízení, návrh byl však zamítnut. V odůvodnění bylo uvedeno, že agendu ZPF vykonávají v rámci odvolacího řízení čtyři referenti, kteří mají kraj rozdělen po jednotlivých okresech. V rámci metodických porad jednají s úředníky rozhodujícími v první instanci, kteří s nimi konzultují případy. To považuje žalobce za absurdní, dle jeho názoru takové „kauzování“ popírá zásadu dvouinstančnosti správního řízení. Krajský úřad dále uvedl, že územní rozdělení mezi jednotlivé referenty žádný zákon nezakazuje a jedná se o legitimní rozdělení agendy. S tím žalobce nesouhlasí. Platí zde zásada enumerativnosti státních pretenzí. Jednotlivá odvolání by měla být přidělována podle sestupného seznamu konkrétním pověřeným osobám, tedy náhodně. V předmětné věci Ing. T. žalobci v rámci řízení v prvním stupni sdělovala, že jeho výhrady konzultovala s krajem a že s nimi nebude úspěšný.
8. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že zde není dán zákonný důvod pro obnovu řízení podle §100 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“). Dle žalobce se mylí, neboť žalobce nesporně po obdržení odvolacího rozhodnutí

v přestupkové věci zjistil skutečnost, že Ing. M. ve věci rozhodovala, i když byla vyloučena pro svoji podjatost ve vztahu k úřední osobě, která rozhodovala v prvním stupni. Správní orgány nepostupovaly v souladu s ustanovením §3 správního řádu, neboť nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav, a mohla být vyslovena nade vší pochybnost vina žalobce.

9. V napadené věci se správní orgány nezabývaly svědomitě a odpovědně všemi argumenty žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalobce považuje úřední osobu, Ing. M., která vyhotovila rozhodnutí o odvolání v přestupkovém řízení, za podjatou a v této okolnosti spatřuje důvod pro obnovu řízení. Pro rozhodování o obnově řízení jsou však tyto otázky irelevantní, což je uvedeno již v rozhodnutí krajského úřadu. Přesto se k této problematice žalovaný vyjádří.
11. Pokud žalobce poukazoval na tzv. zásadu enumarativních státních pretenzí, která je zakotvena v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jde o princip, dle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Jedná se o uplatňování státní moci navenek, tedy ve vztahu správní orgán vůči fyzické a právnické osobě. Pod tento pojem nelze zahrnout vnitřní záležitosti krajského úřadu, tedy ani to, jakým způsobem je přidělována spisová agenda. to je zakotveno ve vnitřních předpisech správního orgánu, k jejichž vydání je zmocněn zákonem ředitel krajského úřadu. Systém, kdy pracovníci vykonávající stejnou agendu a působnost mají rozdělenou územně, je běžný a důvodný. systém navrhovaný žalobcem nemá opodstatnění. Navíc na řadě úřadů konkrétní agendu vyřizuje pouze jedna úřední osoba.
12. Pokud se týká kontaktů pracovníků orgánů první a druhé instance, nevidí v nich žalovaný nic absurdního. Krajské úřady mají ze zákona povinnost podřízené správní orgány kontrolovat a metodicky vést, pracovníci se musí nutně setkávat a konzultovat. Z toho však neplyne jejich podjatost, tu lze podle §14 správního řádu namítat jen s ohledem na poměr úřední osoby k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, který může ovlivnit zájem na výsledku řízení. Skutečnost, že Ing. T. uvedla při odesílání odvolání v adrese Ing. M. je důsledkem toho, že Ing. M. má na starosti agendu pro dané území. Tato okolnost ale nebrání v tom, aby odpovědný vedoucí útvaru v případě potřeby nepřidělil konkrétní případ jiné úřední osobě. Uvedení konkrétního jména v adrese může být nápomocné odvolateli v otázce, která úřední osoba bude odvolání řešit a případně může namítat podjatost, což však žalobce neučinil.
13. Jak již žalovaný uvedl, případná podjatost úřední osoby není důvodem pro obnovu řízení. Podle §100 odst. 1 písm. a) správního řádu lze řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnovit pouze tehdy, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnost, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
14. Dle žalovaného pod pojem „dříve neznámé skutečnosti“, které navíc mají být ku prospěchu účastníka, nelze podřadit jméno pověřené úřední osoby, která vyhotovuje rozhodnutí. Zákonodárce měl na mysli skutkové okolnosti, které se týkají merita věci. Případná podjatost důvodem pro obnovu řízení být nemůže, neboť rozhodnutí vyhotovené podjatou

osobou nemusí být automaticky nesprávné a nezákonné. Podjatost úřední osoby lze namítat i po skončení správního řízení v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí, což žalobce učinil.

Pokud žalobce namítá nesoulad postupu správních orgánů s §3 správního řádu, je to v kontextu s řízením o přestupku.

IV. Replika žalobce

15. Dle žalobce se žalovaný záměrně snaží vyhnout vyjádření k nosné argumentaci žalobce z hlediska předcházejících nezákonných procesních postupů. Je zcela odlišné, když nadřízené orgány metodicky vedou podřízené orgány od toho, když konkrétní úřednice probírají konkrétní kauzu, o které teprve bude rozhodovat správní orgán prvního stupně a v té době již ví, kdo bude rozhodovat o případném odvolání. Je to popření základní procesní zásady dvouinstančnosti řízení.
16. S tím souvisí námitka podjatosti, neboť žalobce se až při doručení odvolacího rozhodnutí dozvěděl o tom, kdo konkrétně rozhodoval.

V. Posouzení věci soudem

17. V souladu s §51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**
18. Podstatou projednávané věci je, zda žalobcem namítaná podjatost úřední osoby může být důvodem pro povolení obnovy podle §100 odst. 1 správního řádu.
19. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí vyjádřil k námitce podjatosti, územnímu rozdělení agendy, metodické pomoci nadřízeného správního orgánu a obnově řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyzdvihnul, že zásadním aspektem pro posouzení žádosti o obnovu řízení je zjišťování, zda je naplněn některý z důvodů pro obnovu řízení, které jsou taxativně uvedeny v §100 odst. 1 správního řádu. Při posouzení tedy nejde o správní uvážení. Shledal, že zákonem stanovené důvody pro obnovu řízení nebyly v tomto případě naplněny. Soud se s jeho názorem ztotožňuje.
20. Podle §100 odst. 1 správního řádu *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo*
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,**a pokud skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. “*
21. Správní řád tedy upravuje podmínky pro povolení obnovy řízení taxativním výčtem. Žalobce tvrdil, že zjistil podjatost úřední osoby poté, co obdržel rozhodnutí o odvolání ve věci přestupku (blíže popsáno ve shrnutí žaloby) a v této skutečnosti spatřuje důvod pro povolení obnovy, neboť je zřejmé, že rozhodovala podjatá úřední osoba. Je tedy zřejmé, že se nedovolává obnovy podle §100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

22. Jak je zřejmé z §100 odst. 1 písm. a) správního řádu, obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností. Musí se vztahovat k předmětu rozhodování, nové tvrzené skutečnosti a důkazy musí být takového charakteru, že mohou způsobit jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení. Slouží tedy k odstranění nedostatků skutkového stavu. Případná podjatost úřední osoby však spadá do právního posouzení a rozhodně není skutečností, ze které by mohly plynout konkrétní skutková zjištění rozhodná pro objasnění skutkové stránky věci.
23. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009-74, podle kterého: „*Obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností...*“
24. Jak již bylo výše uvedeno, podstatou nyní projednávané věci je pouze to, zda tvrzená podjatost úřední osoby může být důvodem pro obnovení řízení. Soud dospěl k závěru, že nikoliv. Námitkou podjatosti jako takovou se proto nezabýval. Jak je ostatně soudu známo z úřední činnosti, žalobce podjatost úřední osoby namítal v žalobě vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 156/2020, Předmětem posouzení bylo rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 7. 2020, č.j. JMK 98411/2020 o přestupku dle §20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF, v souvislosti s kterým se žalobce domáhá obnovy řízení. V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce mimo jiné rovněž namítal podjatost úřední osoby a soud tuto námitku v rozsudku ze dne 30. května 2022, č.j. 30 A 156/2020-79 také vyhodnotil. Námitku neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud neshledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
26. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2023

Zuzana Bystřická v.r.

předsedkyně senátu